

Arrest

nr. 209 991 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 januari 2017 een asielaanvraag in. Verzoeker wordt op 4 mei 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 31 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 15 mei 2010 in de wijk Al-Ameriya verbleef. Gedurende de laatste periode voor uw vertrek uit Irak op 15 juli 2010 verbleef u bij verschillende familieleden in Bagdad. In 2006 behaalde u uw diploma van het hoger middelbaar onderwijs. In juni 2007 zou u zich in uw wijk, Al-Ameriya, aangesloten hebben bij 'Al-Sahwa/Sons of Iraq', ofwel 'Forsan Al-Rafidain'. Tot juni 2008 werkte u voor deze groepering, waar u de functie van soldaat had en gedurende uw laatste maand werkte als vertaler-tolk. Omdat u een degelijke kennis van het Engels had kon u na de ontbinding van Al-Sahwa aan de slag gaan als vertaler-tolk op een Amerikaanse basis in Al-Ameriya, bij de Amerikaanse militaire politie en de GSS, meer specifiek Taskforce Unit 161. Daar zou u voor een dienst genaamd 'Al-Mughraba' gewerkt hebben, waarbij het uw taak was om een link te maken tussen het Amerikaanse leger, het Iraakse leger en de Iraakse politie. Uw laatste werkdag zou 14 mei 2010 geweest zijn.

Al-Sahwa bestond uit het Islamitische Leger en gewone burgers. Na de ontbinding van Al-Sahwa begonnen de Amerikanen te vechten tegen het Islamitische Leger. In die periode had het Islamitische Leger zich ook herenigd met Al-Qaeda en begon het selectief mensen te vermoorden. Omdat u vroeger bij Al-Sahwa gewerkt had kende u al hun namen. Omwille van deze reden én omdat u met de Amerikanen samenwerkte begonnen zowel Al-Qaeda als het Islamitische Leger u te viseren. Zo kreeg u in de zomer van 2008 een eerste dreigbrief van een onbekende afzender bij u thuis. In de dreigbrief werd u opgeroepen om te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. Verspreid over anderhalf à twee jaar kreeg u in totaal vier à vijf dreigbrieven, zowel van Al-Qaeda als het Islamitische Leger. Begin mei 2010 had u een laatste dreigbrief ontvangen, ditmaal was de brief afkomstig van de Islamitische Staat in Irak en werd erin vermeld dat u moest stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat uw familie anders hiervoor de kosten zou betalen en dat ze u zouden vermoorden. U had de Amerikanen hiervan op de hoogte gesteld, maar zij konden hier echter niets tegen doen. Enkele dagen na het ontvangen van die laatste dreigbrief was Abu Hamid, een leider van het Islamitische Leger, naar u thuis gekomen. Daar zei hij tegen u dat het tijd was om te stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat ze van plan waren u te vermoorden. Na deze ontmoeting heeft u naar een Amerikaanse officier gebeld, hem verteld wat u meegemaakt had, tegen hen gezegd dat Abu Hamid lid is van het Islamitische Leger en uitgelegd waar hij woonde. Dezelfde dag werd Abu Hamid nog gearresteerd door de Amerikanen. Enkele dagen later, op 15 mei 2015, ging u samen met uw vader naar de winkel toen er een auto zeer dicht bij jullie kwam en er twee personen met een geweer uitstapten. U was ongewapend en besloot weg te lopen, maar uw vader werd gevat. U bent onmiddellijk naar uw vriend [R.] gevluht. [R.] was naar uw woning gegaan om uw geld, paspoort en documenten op te halen. Daar hadden ze tegen hem gezegd dat ze uw vader hadden vermoord en op straat hadden achtergelaten. Nadien bent u niet meer naar uw woning teruggekeerd en bleef u ondergedoken in verschillende huizen in Bagdad. Op 15 juli 2010 vertrok u uiteindelijk uit Irak nam u vanuit het Bagdad met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije. Van daar reisde u met de boot naar Italië, waar u op 14 augustus 2010 aankwam.

In Italië diende u een asielaanvraag in en werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wegens uw herkomst uit Bagdad. In 2012 of 2013 vertrok u uit Italië en ging u naar Denemarken, waar u ook een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd echter geweigerd en na drie à vier maanden keerde u terug naar Italië. In Italië hernieuwde u uw verblijfsvergunning, ditmaal geldig tot 17 januari 2017. U zou in Italië echter geen werk en onderdak gehad hebben, waardoor u als dakloze leefde. Tussen 2011 en 2017 was u reeds een tiental keer naar België gekomen om uw familie te bezoeken, maar op 18 januari 2017 besloot u, omwille van uw slechte leefomstandigheden, uiteindelijk Italië te verlaten en definitief naar België af te reizen. Via Frankrijk reisde u naar België, waar u rond 20 januari 2017 aankwam en op 27 januari 2017 een asielaanvraag indiende.

Bijkomend verklaart u ook van 2011 tot 2015, tijdens uw verblijf in Europa, als informant voor de CIA, een Amerikaanse inlichtingendienst, gewerkt te hebben. De Amerikanen zouden weten dat veel van de personen die u kende uit Irak, of waarvan u de namen wist, criminelen waren en dat sommige van hen naar Europa gekomen waren. Het zou uw taak zijn geweest om contact met hen te zoeken en hen te viseren om te kijken wat zij deden. De bedoeling van de Amerikanen was te weten te komen of die personen hun activiteiten hier wilden verderzetten of nog andere plannen hadden. In die context zou u ook contacten hebben met de Belgische Staatsveiligheid.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, Italiaanse verblijfskaart, Italiaans reisdocument, een kopie van een bus ticket van Frankrijk naar België, een treinboete uit Frankrijk, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw woonstkaart, uw Italiaanse identiteitskaart, een bewijs van zeven dagen opvang in Italië, documenten betreffende uw verblijf in Italië, uw aankomstverklaring in België, medische documenten uit België en een tekening van uw Amerikaanse badge.

Uw moeder ([M.A.-Z.J.], [...]) en zus ([A.-H.H.] [...]) verblijven momenteel ook in België. Beiden hadden hier op 26 oktober 2010 asiel aangevraagd en beiden werd op 30 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS stelt vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw vader in uw plaats vermoord werd en u op het moment van zijn dood niet thuis was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u samen met uw vader naar de winkel ging toen jullie werden benaderd door gewapende mannen, u kon ontkomen, uw vader door hen vastgenomen en nadien vermoord werd teruggevonden (CGVS, p. 17 en 22-23). Daarenboven verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook dat u na de dood van uw vader een maand ondergedoken leefde alvorens het land te verlaten (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS beweerde ondergedoken te leven vanaf de dood van uw vader op 15 mei 2010 tot uw vertrek uit Irak op 15 juli 2010, in casu dus een periode van twee maanden (CGVS, p. 5-6 en 22-25). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven.

In tweede instantie dient er ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw moeder en zus in 2011 afgelegd hebben op het CGVS. Waar u verklaarde dat uw vader op 15 mei 2010 vermoord werd nadat hij dezelfde dag door gewapende mannen meegenomen werd toen u samen met hem onderweg was naar de winkel (CGVS, p. 17 en 22-23), verklaarden uw moeder en zus in 2011 dat u en uw vader op 9 mei 2010 thuis ontvoerd werden door Al-Qaeda, u bevrijd werd door de Amerikanen maar uw vader door hen werd vermoord (zie gehoorverslag [A.-H.H.], p. 21-23, en gehoorverslag [M.A.-Z.J.], p. 9-11, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is onbegrijpelijk dat de verklaringen van uw moeder en zus over de dood van uw vader dermate verschillen met uw eigen verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw familieleden gelijklopende verklaringen kunnen afleggen over de dood van uw vader en over de omstandigheden die hiertoe hebben geleid. Dat u en uw familieleden hier niet in slagen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaart meerdere dreigbrieven gekregen te hebben van het Islamitische Leger en Al-Qaeda en ook persoonlijk aangesproken geweest te zijn door een leider van het Islamitische Leger, waarbij u telkens werd aangemaand om uw werk met de Amerikanen stop te zetten. Het door u geschetste verloop van de feiten is echter weinig overtuigend. Vooreerst is uw houding ten aanzien van de personen en/of groeperingen die u bedreigden, het Islamitische Leger en Al-Qaeda, geenszins geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ervan op de hoogte was dat het Islamitische Leger zich herenigd had met Al-Qaeda, zij tegen de Amerikanen vochten, geheime cellen hadden en zij selectief mensen vermoord hadden (CGVS, p. 16). Dat u, ondanks de kwalijke reputatie van deze groeperingen, in eerste instantie hun dreigbrieven niet al te serieus nam en u, ondanks de meerdere aanmaningen en bedreigingen, steeds zou hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan zonder u al te veel zorgen te maken, is niet aannemelijk (CGVS, p. 16-18). Indien u daadwerkelijk bedreigd werd door dergelijke groeperingen, die bekend stonden om het plegen van vele misdrijven, kon worden verwacht

dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en dat u bijvoorbeeld zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan of dat u bepaalde voorzorgen zou hebben genomen, waardoor u enige tijd zou kunnen winnen. Uw reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de groeperingen die u bedreigden is in casu weinig geloofwaardig.

Hiernaast roept ook de werkwijze van uw belagers de nodige vraagtekens op. Zo verklaart u dat u gedurende een periode van anderhalf à twee jaar in totaal vier à vijf dreigbrieven ontvangen had van het Islamitische Leger en Al- Qaeda (CGVS, p. 18). Dat deze groeperingen zich gedurende een periode van anderhalf à twee jaar eenvoudigweg lieten afschepen nadat u geen gevolg gaf aan hun bedreigingen, zij hun dreigementen op dat moment geen kracht bijzetten en zij het toelieden dat u hen openlijk trotseerde zonder daar enig concreet gevolg aan te geven, is hoegenaamd niet geloofwaardig. Een dergelijke geduldige houding valt niet te rijmen met de dikwijls drieste manier waarop zij te werk gaan.

Voorts hoorde u sinds de moord op uw vader van 15 mei 2010 niets meer van de personen en/of groepering die u bedreigde en heeft u sindsdien ook geen problemen meer gekend (CGVS, p. 24-25). U verklaarde dat u in de periode na de moord op uw vader ondergedoken was en bij verschillende familieleden in Bagdad gelogd had (CGVS, p. 5-6). Nochtans moet het voor een groepering als het Islamitisch Leger of Al-Qaeda niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familieleden verblijven, mochten ze u daar willen lastigvallen - wat overigens niet gebeurde. Voorts verklaart u zelf niet te weten of er nog iets gebeurd is in verband met uw problemen na uw vertrek uit Irak omdat u sindsdien enkel met de Amerikanen contact hebt gehad (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, we zijn immers reeds zeven jaar later en indien er na uw vertrek uit Irak nog iets gebeurd zou zijn betreffende uw problemen kan redelijkerwijze verwacht worden dat u daar ondertussen wel van op de hoogte zou zijn. U haalt in dit verband echter geen enkele gebeurtenis aan. Dat de groepering die u bedreigde ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen heeft om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, vrienden of collega's, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo heeft u in de periode na de moord op uw vader en na uw vertrek uit Irak bij niemand navraag gedaan over uw problemen (CGVS, p. 24-25). Deze informatie wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en in deze van uw achtergebleven familieleden of collega's. Ook relativeert dit in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van diens problemen, zelfs na diens vertrek uit het land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen (of nét het gebrek daaraan) kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te ondersteunen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Volledigheidshalve dient de aandacht nog gevestigd te worden op uw bewering als informant gewerkt te hebben voor de CIA in Europa. Hoewel u dit element tijdens uw gehoor op het CGVS meermaals aanhaalt, dient hierbij opgemerkt te worden dat dit enkel een blote bewering van uwentwege is waar u geen enkel begin van bewijs van voorlegt zodat het CGVS onmogelijk kan nagaan of deze bewering al dan niet op waarheid is gestoeld.

Dient toch ook te worden gewezen op het feit dat u in Italië in 2010/2011 een (tijdelijke) beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen omdat u er de voorkeur aan gaf naar België te komen gezien de economische omstandigheden hier gunstiger zijn. Deze vaststelling op zich valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en verblijf in Italië aan, elementen die momenteel

niet in twijfel worden getrokken. U legt echter geen enkel document voor dat als bewijs kan dienen voor de door u ingeroepen asielmotieven en incidenten. Evenmin legt u enig document voor dat uw werkzaamheden bij Al-Sahwa of met de Amerikanen kunnen staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict

gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de

hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria.

Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, dat uw moeder ([M.A.-Z.J.] [...]) en zus ([A.-H.H.] [...]) hier in 2011 het statuut van subsidiaire bescherming hebben verkregen doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker/asielzoekster de nationaliteit bezit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus licht verzoeker als volgt toe:

"4.1.

Verzoeker is er volgens het Commissariaat-generaal er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke en gegronde vrees heeft voor vervolging.

[...]

De verzoeker is hierdoor ernstig aangedaan.

4.1.1. Aangaande het van overlijden van de vader

Het Commissariaat-generaal meent dat het asielrelaas van verzoeker ernstig wordt ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen in verband de context rond het overlijden van vader.

Verzoeker verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dat zijn vader in zijn plaats werd vermoord en dat hij op het moment van zijn dood niet thuis was. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart verzoeker dat hij samen met zijn vader was op het ogenblik dat zij benaderd werden door gewapende mannen en dat hij kon ontkomen maar zijn vader werd vastgenomen en nadien vermoord.

Verzoeker verklaart dat deze beide verklaringen elkaar niet tegenspreken en dat zij dus niet tegenstrijdig zijn.

Verzoeker wenst deze verklaringen dan ook te verduidelijken. Het is duidelijk dat de gewapende mannen de dag van de aanval naar verzoeker op zoek waren en dat aangezien hij kon ontkomen ze zijn vader hebben vermoord als wraak. Dit is wat verzoeker bedoelde met 'in zijn plaats'.

Het is ook logisch dat verzoeker niet thuis was op het ogenblik dat zijn vader werd vermoord aangezien zij samen naar de winkel op weg waren.

4.1.2. Aangaande de verklaringen van moeder en zus van verzoeker

De moeder en de zus van verzoeker kregen in België de subsidiaire bescherming op 30/08/2011.

Het Commissariaat-generaal wijst op tegenstrijdige verklaringen afgelegd door de moeder en de zus van verzoeker tijdens hun gehoor op het CGVS in 2011. Tijdens dit gehoor verklaarden zij dat de vader op 09/05/2010 vermoord werd nadat hij en verzoeker thuis werden ontvoerd door Al-Qaeda. Verzoeker zou volgens hun verklaringen bevrijd zijn door de Amerikanen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat zij op weg waren naar de winkel toen zijn vader inderdaad werd ontvoerd, mogelijks door personen van Al-Qaeda.

4.1.3. Aangaande de dreigbrieven

Het Commissariaat-generaal acht het onaannemelijk dat verzoeker meerdere dreigbrieven gekregen zou hebben van het Islamitisch leger en Al-Qaeda en ook persoonlijk aangesproken zou geweest zijn door een leider van het Islamitische leger, waarbij hij telkens aangemaand werd op zijn werk met de Amerikanen stop te zetten maar dat hij steeds zou geweigerd hebben dit te doen.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat verzoeker zich aldus niet al te veel zorgen maakte, ook al gaf verzoeker aan op de hoogte te zijn van het feit dat het Islamitische leger en Al-Qaeda selectief mensen vermoord hadden.

Het Commissariaat-generaal stelt ook dat dat de werkwijze van de belagers, namelijk het herhaaldelijk sturen van dreigbrieven en het uiten van dreigementen, ernstige vragen oproept. Een dergelijke geduldige houding valt volgens het Commissariaat-generaal niet te rijmen met de dikwijls drieste manier waarop zij te werk gaan.

Verzoeker wijst er op dat hij tijdens de periode waarin hij de dreigbrieven ontving zich wel degelijk ongerust maakte.

Verzoeker uitte meermaals zijn bezorgdheid op zijn werk bij de Amerikanen. Zij konden hem evenwel zonder precieze informatie niet verder helpen.

Verzoeker is er evenwel van overtuigd dat net omdat hij voor de Amerikanen werkte hij ook enige bescherming genoot, en dat dit feit een afschrikwekkend effect had voor het Islamitisch leger en Al-Qaeda. Zij konden hem immers niet treffen wanneer hij aan het werk was.

Verzoeker verklaart ook dat eens de situatie uit de hand gelopen is, nadat zijn vader werd vermoord, hij gedurende enige tijd ondergedoken heeft geleefd in verschillende huizen in Bagdad.

Deze handelingen zijn er duidelijk geen van een zorgeloze burger zonder enige vrees voor zijn leven.

4.1.4. Aangaande de contacten met personen in Irak

Het Commissariaat-generaal is de mening toegedaan dat aangezien verzoeker geen contact meer had met personen en/of groeperingen die hem bedreigde en geen navraag deed bij personen in Irak in het algemeen dit blijk geeft van weinig interesse in zijn eigen situatie.

Verzoeker wijst op het feit dat de groeperingen die hem bedreigen wellicht niet op de hoogte zijn van waar hij tegenwoordig verblijft.

Verzoeker ziet dit dan ook niet als een negatief gegeven.

Wat betreft het niet contacteren en/of niet navragen van de huidige situatie in Irak vraagt verzoeker zich af bij wie hij dit zou moeten doen.

Verzoeker heeft geen familie meer in Irak. Zijn moeder en zus kregen in 2011 de subsidiaire beschermingsstatus in België. Dit is ook de reden waarom hij graag in België zou blijven.

4.1.5. Aangaande het verblijf in Italië

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat verzoeker in 2010 en 2011 een tijdelijke beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen omdat hij de voorkeur gaf aan een verblijf in België aangezien de economische omstandigheden hier gunstiger zijn. Deze vaststellingen vallen volgens het Commissariaat-generaal niet te rijmen met een beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker is het niet eens met de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker gaf inderdaad de voorkeur aan een verblijf in België doch niet (enkel) om de gunstigere economische omstandigheden.

Verzoeker wijst erop dat zijn slechte economische omstandigheden en het feit dat hij geen adres had het voor hem moeilijk tot onmogelijk maakten om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen in Italië (CGVS p. 8).

Zoals reeds aangehaald verblijven zijn moeder en zijn zus sinds 2011 in België toen ze hier een subsidiaire beschermingsstatus verkregen.

Verzoeker kwam in de periode 2010-2017 reeds een tiental keer naar België om hen te bezoeken.

Het is evident dat verzoeker liefst zo dicht mogelijk bij zijn familie wil zijn. Dit is dan ook de voornaamste reden voor zijn komst naar België."

Inzake de subsidiaire bescherming, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker benadrukt dat UNHCR de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict heeft gekwalificeerd en dat dit standpunt nog steeds van kracht is. De commissaris-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De commissaris-generaal erkent in zijn beslissing dat het geweld in de provincie Bagdad hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen door IS enerzijds, en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De commissaris-generaal stelt voorts dat de kleinschalige aanslagen de meeste burgerslachtoffers maken, en dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. Bovendien erkent de commissaris-generaal dat het offensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, in Bagdad tot de mobilisatie van sjiiitische milities heeft geleid, dat deze voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, en dat vooral soennitische burgers een groter risico zouden lopen hiervan het slachtoffer te worden. Toch meent de commissaris-generaal onterecht dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven er niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een *"ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld"* conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is een bijkomende voorwaarde die de commissaris-generaal toevoegt aan de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007.

Dit argument raakt naar mening van verzoeker bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat de commissaris-generaal in 2014 en begin 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. De bocht van 180 graden in het beleid van de commissaris-generaal en de volledige willekeur die hieraan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel

en het redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die zich voorts nog de vraag stelt waarom de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen. Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgt en hieruit kan volgens verzoeker onmogelijk worden afgeleid dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming.

Tot slot wijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de zeer precare veiligheidssituatie in Bagdad moet blijken, citeert hij uit het ambtsbericht *“Veiligheidssituatie in Irak”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar publicaties in de media die aantonen dat in Bagdad recent een golf van zware aanslagen plaatsvindt, alsook naar cijfermateriaal van Iraq Body Count. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie *“Action on Armed Violence”* (AOAV) Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het *“Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard”* (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Waar de commissaris-generaal gewag maakt van een toename van het aantal zware aanslagen in Bagdad *“in april en mei 2016”*, meent verzoeker dat dit een veel te beperkte omschrijving is voor de zware aanslagengolf die reeds sinds februari tot op vandaag aanhoudend Bagdad teistert en dat de informatie in de COI-focus zich ook maar tot die maanden beperkt. Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctueert en het er actueel nog zeer gevaarlijk is, blijkt bovendien uit het feit dat de Iraakse autoriteiten op 30 april 2016 de noodtoestand hebben afgekondigd voor Bagdad, aldus verzoeker, die betoogt dat het duidelijk mag zijn dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld en dat hij bij terugkeer het gevaar loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.2. Op 20 juni 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd om volgende redenen.

A. De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden in de verklaringen, met name omwille van (i) een grote discrepantie in zijn verklaringen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, enerzijds, en de verklaringen afgelegd bij het gehoor op het CGVS, anderzijds; (ii) tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, zijn moeder en zus; (iii) het weinig overtuigend geschetste verloop van de feiten; (iv) de weinig geloofwaardige werkwijze van zijn belagers; (v) het gebrek aan bedreigingen of problemen sinds de moord op verzoekers vader; (vi) het gebrek aan interesse voor gebeurtenissen die zich na zijn vertrek uit Irak hebben voorgedaan; (vii) het gebrek aan bewijs dat hij voor de CIA in Europa heeft gewerkt; (viii) het vertrek uit Italië ondanks een beschermingsstatus, hetgeen niet rijmt met een beweerd vrees voor vervolging. De voorgelegde documenten tonen enkel verzoekers identiteit, herkomst en verblijf in Italië aan, die niet worden betwist. Er is evenwel geen document dat de ingeroepen asielmotieven en incidenten bewijst, evenmin is er een bewijs dat zijn werkzaamheden bij Al Sahwa of de Amerikanen kan staven.

B. Er is in Bagdad actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet,

2.4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve

kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte herinnert de Raad aan artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) dat lidstaten verplicht ertoe erover te waken dat dit *“daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*.

2.5. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij legt bovendien documenten neer die aantonen dat hij in Italië over een verblijfsvergunning beschikte.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers beschermingsstatus en verblijfsstatus in Italië niet nader heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend *“wegens uw herkomst uit Bagdad”*. Weliswaar werd dit zo door verzoeker verklaard tijdens zijn gehoor (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag van 4 mei 2017, p. 7), maar bevindt zich in het administratief dossier de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker door de territoriale commissie van Crotone van 18 januari 2011. Daaruit blijkt niet dat de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd toegekend omwille van zijn herkomst uit Bagdad, maar wel dat omdat verzoekers vluchtrelaas coherent en gedetailleerd werd bevonden (AD CGVS, stuk 13, map met *“documenten”*, voorgelegd stuk 12).

Verzoeker verkreeg een verblijfsvergunning die in 2014 werd verlengd tot 17 januari 2017. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker *“in Italië in 2010/2011 een (tijdelijke) beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen”*.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend slechts tijdelijk is. Verder blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat het verlopen van een verblijfsvergunning betekent dat de subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken of opgeheven. Verzoeker verklaarde dan wel dat het feit dat hij geen adres meer heeft het voor hem moeilijk tot onmogelijk maakte om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen in Italië, maar het administratief dossier bevat geen enkele informatie die deze these van verzoeker bevestigt. Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië ontbreekt eveneens.

Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(..)”

Indien een verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet, wordt immers vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België daar hij in de andere lidstaat reeds bescherming geniet.

Hoewel dit artikel pas in werking trad na het nemen van de bestreden beslissing, is de Raad gehouden tot een ex nunc onderzoek van de vigerende juridische gronden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 juli 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES